

Diafanitats

Per la transcripció, Jafre Segon

S

aps què? No et conec.

-Vols dir que no em reconeixes, que és diferent.

-Sí, això, ets diferent!

-No jo; la cosa, el fenomen. És un cas d'amnèsia.

-Mai de la vida! D'això no en gasto. Em sembla que me'n recordaria.

-Com dius que em deia? O com deies que em dic?

-Vet aquí el mal!

-On? Mira que tens cada sortida! "Aquí" no vol dir res. Concreta!

-No sé com es fa.

-T'ajudaré: Als peus? Al colze? A l'esquena? Una mica més amunt?...

-Continua, si et plau, que t'hi acostes.

-No m'he mogut de lloc. Ara et toca a tu de barrinar.

-Ja ho tinc! Al genoll.

-Estàs de broma! Així, d'amnèsia, res! Ha estat un atac breu i lleu. La memòria t'ha revingut.

-Una mica, sí. Però saps què? No et conec.

-Si no m'has de conèixer: m'has de reconèixer!

-És massa enrevessat... Que et disgustes?

-A veure: com va començar la cosa? Tot d'una, o bé de mica en mica?

-Molt me sembla que em trobava regant les flors, al jardí de casa, que és molt bonic.

-Quines flors hi tens?

-Bé; n'hi tenia dues. Ara, com que ha passat tant de temps...

-Tant?

-Així així, però bastant. Ni jardí no tinc. Sóc un dissortat.

-Posem un any i mig? Tres setmanes?...

-Oh! Vés a saber! Quan no plovia, les regava. No amb una mànega d'aquelles; amb una ruixadora. Era molt entretingut.

-Segur que algú et deia: vés a regar. I tu hi anaves.

-Tot ho fèiem en col·laboració. Quins temps més macos!

-Endevina com me dic! Rememora-ho! Reconeix-me, tros de quòniam!

-Això no em preocupa.

-Aleshores, de què et queixes?

-Encara és l'hora que m'haig de queixar. Al jardí, hi plantava esqueixos. Però això no fa al cas.

-Naturalment!

-Saps què? Els he dit que no.

-És una manera de parlar. N'hi ha d'altres que diuen sí.

-Sí?

-No dic que no estigui bé dir no. Només que ho relativitzo. M'agrada el color gris perla.

-Ah! Em pensava que t'havies enfadat.

-Home! Tu creus que n'hi ha per a tant? Sí o no, "that is the question".

-Això encara està més bé.

-Els anglesos són els anglesos. Que no els coneixes?

-Tots parlen en anglès?

-Depèn. Però, en línies generals, es pot dir que tots. A no ser que no ho siguin. Aleshores ja és més complicat.

-I tant! Ja ho entenc. Però val més ser senzill.

-Per què no vas dir, en comptes de no, sí?

-És que estava distret.

-Aleshores hauries hagut de dir "pse".

-Hi ha gent que tenen recursos. Me'n recordaré! Com has dit?

-Jo, no. Si m'ho haguessin demanat, hauria fet com si tal cosa. Muts i a la gàbia.

-En tinc una, però ja és plena. N'hauria de tenir dues.

-Resulta car, això de les gàbies.

-Però si no em va costar res!

-Aleshores compra'n una altra, que sempre fan bonic. Però no dexis que te la prenguin, que van cares.

-I si me la compressis tu?

-No dius que és plena? Què en faig d'una gàbia plena?

-És veritat. Una gàbia plena no serveix per a res!

-A propòsit: no deu sentir-s'hi ni una mosca.

-Ni una mosca? N'hi posaré una, i a veure.

-Són per als muts.

-Però com sabré que ho són?

-Tu, perdona'm, però no hi entens gens en gàbies.

-És que els vaig dir que no. Què hauries fet tu en el meu cas?

-Primer m'hauria comprat una gàbia. Un home amb una gàbia plena no pot fer res de bo. Mira què fan els anglesos!

-Ara sí que m'has ben trompat!

